

תת"ע 4982/04/21 - מדינת ישראל נגד דוד מרדכי

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 4982-04-21 מדינת ישראל נ' מרדכי
לפני כב' השופטת מיכל דויד, סגנית נשיאה

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דוד מרדכי

הנאשם

הכרעת דין

רקע:

1. ביום 12.04.21 הוגש נגד הנאשם כתב אישום, המייחס לו עבירה בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות"), לפיה: **"בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב לא יאחז טלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם ברכב אלא באמצעות דיבורית"**.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 17.09.20, בשעה 13:28, נהג הנאשם ברכבו בקילומטר 12.7 בכביש 22 מצפון, ובמהלך הנהיגה אחז או השתמש בטלפון שלא באמצעות דיבורית.

ההליך:

3. ביום 04.04.22 התקיימה הקראה. במסגרת תשובתו לאישום, שנמסרה באמצעות בא כוחו, הודה הנאשם בנהיגה, במקום ובזמן, וכפר ביתר עובדות כתב האישום, תוך שטען כי תקנה 28(ב)(2) לתקנות מגדירה טלפון כמכשיר שיש בו לחצנים. עוד נטען, כי המדינה התחייבה בבית המשפט העליון כי בכל "תיק טלפון" יירשם מספר הטלפון הנייד. ב"כ הנאשם הוסיף כי שיטת האכיפה במסגרתה מתבצע צילום נהג ללא עזירתו יוצרת חזקה שלא קיימת בדין.

יצוין, כי בטרם נשמעה תשובתו של הנאשם לכתב אישום, המאשימה הודיעה על תיקון כתב האישום, באופן שלעדי התביעה התווספה תע"צ משרד רישוי - בעלות הרכב.

בהתאם לתשובת הנאשם, נקבע התיק לשמיעת ראיות.

ביום 01.08.22 הודיעה המאשימה כי התקבלה אצלה הודעה מטעם ב"כ הנאשם, לפיה הוא מבקש לתקן את תשובתו לאישום כדלקמן:

- א. הנאשם כופר בחוקיות הצילום ובחוקיות האכיפה;
- ב. הנאשם כופר בזמן ובמקום וכן באופן בו צולמה התמונה בניגוד לתקנות;
- ג. הנאשם כופר בדרך האכיפה של העבירה והוכחתה, ויטען כי על המאשימה להוכיח את כל יסודות העבירה.

לנוכח העובדה כי הבקשה לתיקון תשובת הנאשם לאישום לא הוגשה לבית המשפט, נקבע דיון תזכורת במעמד הצדדים.

ב"כ המאשימה הצהיר כי בכוונת המדינה להוכיח את ביצוע העבירה בתיק זה באמצעות השוטר **שהבחין** בעבירה, ולא באמצעות התמונות אותן צילם.

בנוסף, הבהיר ב"כ המאשימה כי התקליטור אותו הוא מעביר לידי ההגנה במסגרת הדיון כולל נתונים אשר אינם מופיעים על גבי התמונות לאחר הדפסתן.

התיק נקבע לשמיעת ראיות הצדדים ליום 20.10.22.

ביום 20.10.22 נשמעו ראיות הצדדים (להלן: "**הדין**").

במסגרת פרשת התביעה, העיד מטעם המאשימה רס"ר ינון לוי.

הנאשם לא העיד.

בתום הדיון, הוריתי על הגשת סיכומי הצדדים.

ביום 20.11.22 הוגשו סיכומים מטעם התביעה וביום 13.12.22 הוגשו סיכומים מטעם ההגנה.

עדוּתו של רס"ר ינון לוי (להלן: "השוטר"):

חקירה ראשית:

4. השוטר מסר כי ערך תע"צ (1/ת) ומזכר (2/ת), והסביר את הפעולות שבוצע במהלך אכיפת העבירות ומה עשה עם תוצרי האכיפה - התמונות - אשר נשמרות על גבי כרטיס זיכרון של המצלמה: הקטנת התמונות כך שגודל הקובץ המכיל את התמונות יתאים ליכולת המערכת לשמור אותו והעברת התמונות למערכת המשטרתית "דותן". השוטר אף הסביר מדוע עליו להקטין את קובץ התמונות ולהמיר את המזכר לגרסת PDF. בנוסף הסביר כי בתמונות עצמן לא נערך כל שינוי.

ב"כ המאשימה ביקש להגיש את התמונות (3/ת) ואת הדיסק המכיל את התמונות (4/ת) וב"כ הנאשם הביע התנגדותו, בטענה כי שני המוצגים אינם קבילים.

לעניין התמונות נטען כי אינן קבילות מאחר שעל גביהן לא מופיעים הנתונים הנקובים בתקנה 166 לתקנות, ובפרט כי הן אינן נושאות על גביהן זמן ותאריך הצילום ומקום הימצאות הרכב.

לגבי הדיסק, טען ב"כ הנאשם כי יש להמתין לסיום חקירתו של השוטר, ורק אז לקבוע האם מוצג זה קביל.

ב"כ המאשימה השיב כי הדיסק מוגש בהתאם לסעיף 27א(ד) לפקודת התעבורה (להלן: "הפקודה") והוראות תקנות התעבורה (הגשת צילומים לבית המשפט), תשנ"ז-1997.

עוד ציין כי התמונות והדיסק הינם בבחינת "כלי עזר" ולא הראיה המקורית, וכן כי במדיה שהועברה לבית המשפט קיים הסימון הדרוש בתקנות.

חקירה נגדית:

5. השוטר אישר כי הוא מבחין בעבירות דרך העדשה של המצלמה וכן חזר ואישר כי הוא קודם מבחין בעבירה ורק לאחר מכן מצלם (ראה פרוטוקול הדין עמ' 8, שורות 6-10).

השוטר אישר כי הוא עובד עפ"י הנוהל (1/נ) שהוצג לפניו ע"י ב"כ הנאשם. יצוין כי השוטר הופנה לשני סעיפים ספציפיים של הנוהל - סעיף ד' בעמוד 8 לנוהל וסעיף 10 בעמוד 9 לנוהל.

השוטר אישר כי הוא עובד בהתאם לנוהל שהוצג לו, וחזר על סדר הפעולות שהוא מבצע עם הגעתו למקום האכיפה ואת סדר הפעולות שהוא מבצע לאחר שהוא מגיע למשרד עם סיום המשמרת, לרבות הפעולות אותן הוא מבצע ביחס לתוצרי האכיפה שנשמרו על גבי כרטיס הזיכרון של המצלמה.

השוטר הסביר כי אחת הפעולות שהוא מבצע הינה צפייה בתמונות שצילם, ובכך הוא מוודא שפרטי העבירה שראה בעיניו תואמים את מה שמופיע בצילום (ראה עמ' 9, שורות 30-31 לפרוטוקול הדיון).

עוד מסר, כי הוא מוודא שמספר הרכב המופיע בתמונה תואם לרכב הרשום במערכת, זמן העבירה שנשמר ע"י המצלמה, רושם נסיבות ביצוע העבירה, תאריך ביצוע העבירה ומיקומה, מצרף את קבצי התמונות ותע"צ מפעיל לדוח ומפיק את הדוח באמצעות מערכת "דותן". השוטר הבהיר כי לדוח מצורפות שלוש תמונות שהוקטנו על ידו ונמצאות בתיקייה מחוץ למערכת "דותן".

השוטר אישר כי מתוך התמונה הוא לוקח את מספר הרכב ואת זמן העבירה ומועדה (ראה עמ' 11, שורות 6-7 לפרוטוקול הדיון).

השוטר חזר על כך שהוא מצלם רק את מה שהוא רואה בעיניו (ראה עמ' 11, שורות 13-14 לפרוטוקול הדיון) וכן אישר כי במקרה שמה שראה אינו תואם את מה שקיים בתמונות, הוא אינו מפיק דוח.

השוטר אישר כי את מיקום הרכב הוא אינו מפיק מהתמונה (עמ' 11, שורות 18-23 לפרוטוקול הדיון).

העד אישר כי הוא לא זה שצרב את ת/4.

בחקירה חוזרת:

6. הוטח בשוטר כי טעה, וכי לא ייתכן שהוא לוקח את הזמן ואת השעה מהתמונות, היות שתמונות אינן נושאות את הפרטים הללו על גביהן.

השוטר הראה במחשב המשטרתי כי לכל תמונה יש "תעודת זהות" אשר כוללת זמן, תאריך יצירת התמונה, מספרה הסידורי, דגם המצלמה באמצעותה צולמה, בהירות ומהירות הצילום, רזולוציית הצילום וגודלה של התמונה.

עוד הסביר, כי את מיקום ביצוע העבירה הוא מפיק מתע"צ מפעיל שהוא עורך, כאשר לכל מיקום אכיפה הוא מפיק תע"צ מפעיל חדש.

דוח שהופק ע"י השוטר הוגש וסומן ת/5.

לאחר חקירת השוטר, המאשימה הכריזה "אלו עדיו".

הנאשם, כאמור, בחר שלא להעיד.

עם סיום שמיעת הראיות, הוריתי לצדדים להגיש את סיכומיהם בכתב.

סיכומי המאשימה:

7. ב"כ המאשימה ביקש מבית המשפט להרשיע את הנאשם על סמך עדותו של השוטר אשר לדידו לא נסתרה. ב"כ המאשימה טען כי השוטר הבחין בעבירה, ופעל לתיעודה ע"י צילומה באמצעות מצלמת סטילס משטרתית. עוד נטען, כי מדובר בשוטר מיומן ומקצועי אשר הוסמך כדין להפעיל את המצלמה, ואשר תיעד כדין את כל פעולותיו בתיק זה ע"י תע"צ ומזכר.

בנוסף נטען, כי הוצג בפני בית המשפט הסרט (4/ת) וכי מדובר בהעתק אמין של התמונות.

כבר עתה אציין כי בהתאם לסעיף 27א' (6) לפקודה, יש להוכיח כי הצילומים הינם ההעתק של הסרט, שכן הם מופקים מתוכו- ולא ההיפך.

עוד נטען, כי הנאשם מחד כופר בכך שהמדובר בטלפון נייד, ומאידך בחר שלא להעיד. מכאן, שעדותו של השוטר בנקודה זו לא נסתרה, ולו באופן כללי.

אציין כי השוטר אף לא נשאל, ולו שאלה אחת, לגבי נקודה זו בחקירתו הנגדית.

ב"כ המאשימה טען בסיכומיו כי הצילום שהוגש לבית המשפט תואם את הוראות הדין, ומשכך יש לקבוע כי הוכח שהראיה (הצילום) הינה ראיה קבילה לכל דבר ועניין.

סיכומי הנאשם:

8. ב"כ הנאשם ביקש לזכות את הנאשם.

ב"כ הנאשם הזכיר כי הסכים להגשת המזכר (2/ת) אך כפר בתוכנו; הסכים להגשת התמונות (3/ת) אך התנגד להגשת התקליטור (4/ת).

במסגרת חקירתו הנגדית של השוטר, ב"כ הנאשם הגיש נוהל משטרתי (נ/1) והשוטר אישר כי הוא עובד על פיו.

ב"כ הנאשם מנה את הפעולות עליהן העיד השוטר, מרגע ההתמקמות במקום האכיפה ועד שהוא שב למשרד.

ב"כ הנאשם הפנה לכך שאת מועד ביצוע העבירה ומספר הרכב השוטר מוציא מתוך הצילום, ואת מיקום העבירה השוטר מוציא ממקום ההפעלה "עליו אין מזכר ולא מופיע בתמונות".

אדגיש כי מקום האכיפה ומועדי העבירות מופיעים בתע"צ מפעיל (ת/1), לגביה לא נטען דבר, ואין חולק כי מקום העבירה אינו מופיע על גבי התמונות, אלא שאין לכך כל נפקות משפטית גורעת, כפי שיפורט להלן.

ב"כ הנאשם הפנה לכך שהשוטר מסר בחקירתו הנגדית כי ככל שבתמונה שהוא מפיק במשרד לא רואים את העבירה, הוא אינו מפיק דוח; הפנה לכך כי בתמונות (ת/3) וגם בקבצים שנצרכו על גבי התקליטור (ת/4) לא מוטבע מקום העבירה; בנוסף הפנה לכך שהשוטר מסר כי ת/4 לא נצרב על ידו.

ב"כ הנאשם טוען בסעיף 27 לסיכומיו כי השוטר העיד כי "אינו קולט בחושיו את מספר הרישוי של הרכב ולא את זמן ביצוע העבירה ומסתמך בעניין זה על התמונות בלבד...", לכן בהיעדר הסתמכות המאשימה על סעיף 27א' לפקודה ועל תקנה 166 לתקנות התעבורה, לא ניתן לקשור בין הרכב של הנאשם לרכב המצולם, וגם לא ניתן לקבוע כי הוכח מועד ביצוע העבירה.

ב"כ הנאשם טען כי ככל שהתמונה לא נושאת את כלל הנתונים הנקובים בתקנה 166 לתקנות, אין מדובר בראיה קבילה.

לטענתו, המחוקק הגביל את המאשימה וקבע כי אך העבירות הנקובות בסעיף 27א'(א)(3) ועד סעיף 27א'(א)(6) ניתנות לאכיפה באמצעות צילום, וזאת למרות ההוראה הנקובה בסעיף 27א'(א)(3) סיפא, ובשים לב לתיקון 15 משנת 1979 ותיקון 121 משנת 2018.

עוד נטען, כי לנוכח כפירת הנאשם בחוקיות האכיפה, היה על המאשימה להציג אישור בהתאם לתקנה 166(א) אשר מתיר לה לבצע אכיפה, ואישור כזה לא הוצג.

ב"כ הנאשם חזר וטען כי התקליטור (ת/4) שהוגש שלא באמצעות מי שצרב אותו, אינו יכול לשמש כראיה.

נטען כי המאשימה לא קיימה את חובותיה הנקובות בתקנות 3-4 לתקנות התעבורה (הגשת צילומים לבית המשפט), תשנ"ז-1997 (להלן: "תקנות הגשת צילומים") ונטען כי מי שהפיק את הצילומים הוא התובע, וכי

לא ניתן אישור בכתב לפעולות שביצע בניגוד תקנה 4 לתקנות הגשת הצילומים וכי לא הוצג אישור בהתאם לתקנה 3.

בנוסף, נטען כי תקנה 5 לתקנות הגשת הצילומים קובעת כי אין זהות בין התובע ובין מי שמפיק את הצילום.

ב"כ הנאשם הזכיר כי הדוח הופק מכוח "חזקת הבעלות", הקבועה בסעיף 27ב' לפקודה, וכי במקרה זה הרכב לא נעצר במקום ביצוע העבירה, ולכן אין ודאות כי בעליו של הרכב הוא אכן הנהג העבריין. עוד נטען, כי במקרה זה "אין כל טעם או משמעות לעדותו של הבעלים...".

כבר עתה אציין כי הנטל להוכיח כי מקבל הדוח אינו הנהג בפועל מוטל על כתפי מקבל הדוח - בעליו של הרכב (ראה סעיף 27ב' לפקודה סיפא).

עוד אדגיש כי הימנעות הנאשם מלהעיד לעולם תשמש לחובתו, ועשויה לחזק את ראיות התביעה נגדו.

ב"כ הנאשם הפנה לכך שבמסגרת רע"פ 6487/12 **דביר נ' מדינת ישראל** התחייבה המדינה כי בכל "תיק טלפון" יירשם מספר הטלפון הנייד של הנהג הנאכף, וכי עד עצם כתיבת הסיכומים, לא עמדה המדינה בהתחייבות זו.

ב"כ הנאשם מפנה לתקנה 28(ב)(2), שם הוגדר המונח טלפון, לעניין תקנה 28(ב)(1), וטוען כי במקרה והרכב הנאכף לא נעצר במקום ביצוע העבירה המיוחסת, והשוטר לא בוחן מה אחז בידו הנהג, אין למאשימה כל יכולת להוכיח האם מדובר בטלפון נייד, אם לאו.

ב"כ הנאשם מפנה לכך שאופן האכיפה - צילום אשר מתעד את המתרחש ברכב, כאשר הנהג נמצא ברשות יחיד - הינו בניגוד להוראות **חוק הגנת הפרטיות**, תשמ"א-1981.

אציין כי בהתאם לעדותו של השוטר לפניי כפי שפורט לעיל, הוא מבצע את הצילום רק לאחר **שמבחין** בעבירה והתמונה, הלכה למעשה, משמשת אותו, בסופו של יום, לצורך וידוא כי אכן בוצעה העבירה כפי שראה ותיעודה, והתמונה אינה משמשת כראיה היחידה להוכחת אשמתו של הנאשם.

דין והכרעה:

9. מספר שאלות עומדות על המדוכה במקרה דנן:

- א. האם אכיפה באמצעות שוטר המתעד את העבירה בצילום, ואינו מנפיק את הדוח על אתר ומוסרו במקום לנהג הינה אכיפה חוקית?
- ב. האם הצילום המבוצע ע"י השוטר בשטח עונה על הגדרות הדין, ויכול לשמש כראייה לעבירה המתועדת בו?
- ג. האם הצילום אמור לשאת על גביו פרטי זמן ומקום או שמא ניתן להשלים את הפרטים הללו מנתוני האכיפה האחרים?
- ד. האם המאשימה מחויבת, לאור פסיקה קודמת, לתעד את מספר הטלפון, במקרה בו העבירה הינה עבירה של שימוש בטלפון נייד?
- ה. האם על המאשימה להוכיח כי החפץ המצולם בעבירות שעניין טלפון נייד הינו טלפון נייד?
- ו. האם העובדה שהתקליטור נצרב ע"י אחר, שאינו השוטר שצילם, ושאינו עד בתיק, מאפשרת הגשת התקליטור בעת פרשת התביעה ע"י השוטר שצילם?
- ז. האם אכיפה באמצעות צילום בתוך רכב מהווה פגיעה בפרטיות?

חוקיות האכיפה באמצעות צילום:

10. ראשית, יוסבר כי, לכאורה, "דרך המלך", שהייתה נהוגה לא מכבר, ושעדיין נהוגה במקרים מסוימים, הינה הבחנה בעבירה ע"י שוטר, עצירת הרכב בצד הדרך, עריכת דוח, קבלת עמדתו של הנהג ומתן הדוח, אם כך התרשם השוטר שיש לעשות לאור נתוני השטח ודברי הנהג.

לימים, התפתח מסלול נוסף לאכיפה, שבהתאם לו עומד שוטר במקום מסוים ובזמן מסוים, כשהוא מצויד במצלמת סטילס, ובמידה והוא מבחין באופן בלתי אמצעי כי מבוצעת עבירה, מתעד אותה באמצעות המצלמה שברשותו. לאחר סיום האכיפה, שב השוטר למשרדו, ומנפיק דוחות בהתאם לצילומים שצילם ועל סמך המקום והזמן בו ביצע אכיפה.

נתון זה עורר קושי, והוביל לשמיעת התיק דנן, שכן לדידו של ב"כ הנאשם המדובר באכיפה שאיננה עולה בקנה אחד עם הוראות הדין. השאלות המשפטיות העולות מיישום האכיפה בדרך הזו צוינו לעיל.

יש להדגיש - בתיק דנן מעבר לצילום שבגינו יוחסה לנאשם העבירה, הוגש גם חומר חקירה "רגיל" שעניינו תיעוד קליטת העבירה בחושי של השוטר שאכף, ובכך, למעשה מתבסס מסלול אכיפה נוסף שהוא שילוב בין שני המסלולים שהוצגו לעיל - אכיפה חזותית וכן אכיפה מתועדת, כך שהצילום מהווה

גושפנקא ויזואלית לעבירה.

רוצה לומר- עד עתה ניתן היה להרשיע נאשמים על סמך **עדותו** של שוטר **שחזה** בעבירה והגיע לאולם בית המשפט והוצגו ראיות לשם כך, מכאן ואילך- קיים מסלול נוסף, לפיו ניתן להרשיע נאשמים על סמך עדות שוטר **שחזה** בעבירה וכן **צילם** אותה.

נשאלת השאלה- האם קיימת נפקות "גורעת" לעצם היעדר **עריכת הדוח על אתר בשטח** והאם קיימת נפקות "גורעת" לעצם אי מתן אפשרות לנאשם **בשטח** ליתן תגובתו?

כבר עתה ייאמר כי התשובה לשאלות הללו שלילית, וזאת כפי שיוסבר להלן, תוך שיצוין כי לא קיימת חובה בדין ליתן לנאשם את הדוח מיד בסמוך לעריכתו, וודאי שלא קיימת חובה ליתן אותו בשטח.

בנוסף, זכותו של הנאשם למסור תגובה אינה נשללת עקב אכיפה מצולמת, אלא ניתנת לא בשלב **שלאחר** קבלת הדוח בדואר, כך שלעניין זה- ההבדל היחידי הינו באיזו דרך ניתן הדוח- **ביד** או **בדואר**, והמדובר בהבדל טכני ג.דא.

האכיפה באמצעות **צילום** עבירות המבוצעות בכבישי המדינה הינה אכיפה **חוקית**, ואף הוסדרה בחקיקה מתאימה, לרבות בסעיפים 27א'-27ב' לפקודה.

כאמור, אין גם כל קושי בכך שהרכב לא נעצר על אתר לאחר ביצוע העבירה והדוח לא נמסר לנהג **בידו**.

לנוכח העובדה כי המדובר בעבירה מצולמת, והשוטר מגיע למקום האכיפה לפרק זמן מוגדר, ולאחר צילום הנהג בזמן אמת אינו מפסיק את האכיפה על מנת לעכב את הנהג ולבדוק זהותו, הדוח נשלח למענו של **בעל הרכב הרשום**, וזאת בהתאם לסעיף 27ב' לפקודה.

במאמר מוסגר ייאמר- הדבר מאפשר המשך אכיפה בשטח לפרק זמן מקסימלי מחד (שהרי המסלול של עצירת רכב על אתר והנפקת דוח במקום נמשך זמן שאינו קצר) ומתן מלוא הזכויות עפ"י דין לנהג, מאידך, כך שהאינטרס הציבורי יוצא נשכר וזכויות הנאשם אינן מקופחות.

עם קבלת הדוח, רשאי בעל הרכב לטעון כי הוא אינו הנהג בפועל ברכב, ועליו למסור למשטרה את פרטי הנהג, וזאת בהתאם לסעיף 27ב'(א) לפקודה.

מכאן, ולנוכח החזקה הקבוע בסעיף 27ב' לפקודה, הנטל להוכיח כי לא הבעלים הרשום של הרכב

ביצע את העבירה המיוחסת, אלא נהג אחר, מוטל על כתפי הבעלים של הרכב.

כך, למעשה נעשה זיהוי אוטומטי של הנהג ע"י הוראת הדין, המבססת **חזקת בעלות**, שאותה ניתן להפריך.

הליך זה אינו שונה מן ההליך הנעשה בשטח בעת אכיפה ללא צילום- גם אז יתכן נהיגה ברכבו של פלוני ע"י אלמוני, וזיהוי אלמוני באמצעות אמצעי זיהוי, למרות שאינו הבעלים של הרכב. עצם הבדלי **הזמן** לצורך ביצוע זיהוי זה, והאבחנה בין בעלי הרכב ובין הנהג בפועל במקרים המתאימים, אינה בניגוד להוראות הדין, אלא בהתאמה מוחלטת להן.

חזקת הבעלות בבסיסה הינה "שיוך" עבירה לנהג באמצעות רכבו, תוך מתן אפשרות להפריכה. המטרה- למנוע מקרים בהם יבוצעו עבירות ברכבים, ולא ניתן יהיה להגיע למבצע העבירה, ובכך יצא החוטא נשכר. הרי לא יעלה על הדעת מצב בו כל מי שרכבו צולם יטען כי לא הוא זה שנהג ברכב באותו עת, ובכך יסתיימו הדברים. מטרתה של חזקת הבעלות ברורה וקיומה הכרחי. עצם ביצוע הזיהוי על אתר באמצעות מסמכים מזהים- כאשר השוטר עוצר את הרכב במקום, או עצם ביצוע הזיהוי מאוחר יותר באמצעות חזקת הבעלות, במשרדו של השוטר האוכף, כאשר מתבצעת אכיפה מצולמת, אינה נותנת משקל מופחת לזו האחרונה.

לצד זאת יש לציין, כי הפרכת חזקת הבעלות בעבירות מצולמות, בהן מופיעים גם מספר הרכב וגם פניו של הנהג, מתבצעת ביתר קלות, שכן צילום הנהג מסייע לבעליו של הרכב להתחקות אחר זהות הנהג.

ב"כ הנאשם טען כי לא הוצג אישור לביצוע האכיפה ע"י השוטר, כנדרש בהתאם לתקנה 166(א) לתקנות.

דינה של טענה זו להידחות.

ב"כ הנאשם הגיש נוהל (1/נ) ובו הנחיות מחייבות שהוציאה משטרת ישראל לעניין אכיפת עבירות תנועה באמצעות מצלמות המופעלות בידי שוטרים.

סבורני כי קיומו של נוהל זה עולה כדי "אישור כללי", וזאת בהתאם לנקוב בתקנה 166(א) סיפא לתקנות.

בנוסף, נראה כי הסמכתו של השוטר להפעיל מצלמה ולאכוף עבירות תנועה באמצעותה לא הייתה במחלוקת, שכן השוטר לא נשאל ולו שאלה אחת לגבי נקודה זו במהלך עדותו בבית המשפט.

תקנה 166(א) לתקנות קובעת כדלקמן:

עמוד 10

"צילום לעניין סעיף 27א לפקודה ייעשה במצלמה שהוצבה כאמור בו, באישורו של ראש אגף התנועה או ראש מחלקה באגף התנועה במשטרת ישראל. אישור כאמור יכול שיהיה כללי או למקרה מסוים".

לפיכך, כאמור, הנוהל מהווה אישור כללי ואילו הסמכתו של השוטר, שאינה נתונה במחלוקת, מהווה אישור ספציפי. יודגש כי אין צורך בשני האישורים, ולשון החוק מפנה לצורך בקיומו של אחד מהם.

לעניין זה אפנה לדברי כב' השופטת ר. בן יששכר שורץ בת' 7536/2001 מ"י נ' הבנק הבינ"ל הראשון:

**" אם כן, לאיזה אישור מתכוון המחוקק בתקנה 166, שהרי חזקה שהמחוקק אינו משחית מילותיו לריק?
המענה מצוי בנוהל הפעלת ממא"ל מדגם מולטנובה 6F, אשר מצוי בידיעתו השיפוטית של בימ"ש זה. נוהל זה מתיישב אם הוראת סעיף 27 א' לפקודה ומהווה מענה לקבוע בתקנה 166, כפי שיובא להלן:
האישור הכללי של ראש מחלקת התנועה קבוע בחלק הכללי של הנוהל, לעניין מצלמות שפועלות באופן אוטומטי ולהלן נוסחו:
מדי המהירות האלקטרוניים מדגם מולטנובה 6F יופעלו בכבישים עירוניים ובינעירוניים לאכיפת עבירות מהירות.**

[...]

האישור הספציפי המוזכר בתקנה 166(א)- עניינו האישור/תעודה, הניתנים לשוטר כהוכחה להסמכתו להפעיל את המכשיר. שהרי לא יעלה על הדעת שידרשו אישור מראש מחלקת התנועה לכל מקום ומקום בו מוצבת ניידת לאכיפת מהירות באמצעות הממא"ל - 6 F".

במקרה דנן, האישור הכללי מצוי, בין היתר, בסעיף 7 ל-נ/1 שכותרתו "הצבה והפעלת מצלמות" -

"המצלמות יוצבו בפריסה ארצית (עירונית ובינעירונית), בהתאם למוקדי תאונות דרכים, ריבוי עבירות תנועה מסכנות חיים, צרכים מבצעיים ובמטרה לשנות את תרבות הנהיגה בישראל".

האישור הספציפי מצוי במזכר שסומן **ת/2**, לפיו השוטר מוסמך להפעיל מצלמה מיום 18.07.19. זאת ועוד, גם על גבי התע"צ שסומן **ת/1** נרשם בסעיף 1, ברחל בתך הקטנה, כי השוטר הוסמך להפעיל, בין היתר, את

המצלמה מסוג ניקון D-850, באמצעותה ביצע את האכיפה בתיק זה.

אינני מקבלת את הטענה כי יש לפרש את המילה **ברכב** שבסעיף 27ב'(א), כך שהמשטרה רשאית לצלם את **הרכב** בלבד ולא את **הנוהג בו** בעת ביצוע עבירת תעבורה.

לשון הסעיף 27ב'(א) לפקודה:

"נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב אותה שעה או כאילו העמידו או החנה אותו במקום שהעמדו או חנייתו אסורה על פי חיקוק, לפי העניין, זולת אם הוכיח מי נהג ברכב, העמידו או החנהו כאמור או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב (להלן - המחזיק), או הוכח שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו"

פרשנות זו אינה מתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר, שכן מטרת הסעיף הינה ליצור קשר בין רכב לבעליו, כאשר אין ידיעה לגבי זהות הנהג ויש ידיעה לגבי פרטי הרכב, אולם פרשנות לפיה לא ניתן לבסס ידיעה לעניין הנהג באמצעות צילום שלו מבצע את העבירה איננה יכולה לעלות בקנה אחד עם ההיגיון החוקי, המבקש לאתר את זהות הנהג, אף כשאין נתונים לעניין זה, וזאת כאשר קיימים נתוני זהות הרכב.

לשון אחרת- כאשר מצלמים את הרכב בלבד, מתבססים על חזקת הבעלות על מנת להתחקות אחר הנהג, האם לא עדיף לשפר את מצב הנתונים בכך שיצולמו גם הנהג וגם הרכב? ודאי שמקל וחומר לא ניתן לשלול הבאת נתונים מראש הן לגבי הנהג והן לגבי הרכב בו בוצעה העבירה.

בנוסף יצוין, כי בניגוד לעבירות של נהיגה במהירות העולה על המהירות המרבית המותרת או נסיעה באור אדום, למשל, בהן אין משמעות לצילום הנהג לצורך תיעוד העבירה, אלא ניתן להשיג את מטרת האכיפה באמצעות תיעוד הרכב בלבד, בעבירה של שימוש בטלפון נייד קיים חיוב לתעד את הנהג מבצע את העבירה, על מנת שניתן יהיה לבסס הרשעה בה מאוחר יותר.

אם כן- קיימות עבירות מצולמות בהן ניתן להרשיע על סמך חזקת הבעלות גרידא, שכן מטבען אינן מצריכות צילום הנהג מבצע אותן, וקיימות עבירות, דוגמת זו שלפניי, בהן מצולמים הן הנהג והן הרכב- צילום הרכב לבדו לא ילמד על עבירה כאשר מדובר בשימוש בטלפון ולכן יש לצרף גם את צילום הנהג לשם הוכחת העבירה- כך שמדובר באכיפה המשכללת את הראיות המונחות לפני בית המשפט והמביאה את הראיות הטובות והמדויקות ביותר לפתחו.

קיימות מספר צורות אכיפה-

א. צילום הרכב- מבוסס על חזקת הבעלות. מתאים לתיעוד עבירות אשר אינן מחייבות תיעוד הנהג מבצע

אותן.

- ב. אכיפה בשטח ללא צילום ומתן הדוח בשטח לנהג.
- ג. צילום הרכב והנהג- אכיפה מצולמת המתעדת את הנהג והרכב.

המקרה דנן תואם לצורת האכיפה ג' לעיל, ומשלב בין שתי צורות האכיפה.

אפנה לר"ע 2/86:

"...בהעדר הגדרה מילולית ניתן לנסות וללמוד מן ההקשר כי המחוקק לא ביקש לסייג ולתחום ביטוי זה לסוג מוגבל של עבירות ברכב אלא נתכוון לכל מערכת העבירות לפי הפקודה והתקנות הקשורות בשימוש ברכב או הנובעות ממנו" (ר"ע 2/86 נקר נ' מדינת ישראל) (ההדגשה אינה במקור, מ.ד.).

מכאן- אינני מקבלת את טענת ב"כ הנאשם לפיה המחוקק קבע בסעיף 27א'(א)(3-6) רשימה סגורה של עבירות שניתן לאכוף באמצעות צילום, וזאת בניגוד, כך נטען על ידו, לנקוב בסעיף 27א'(א)(3) סיפא.

לטענת ב"כ הנאשם, ככל שהמחוקק התיר למשטרה לאכוף את כל עבירות התעבורה באמצעות צילומן, וזאת לנוכח האמור בסעיף 27א'(א)(3) סיפא- אזי מדוע עלה הצורך להוסיף את תתי סעיפים 5-6 לסעיף 27א'(א)? לדידו- המחוקק הוסיף ופירט את אותם תתי סעיפים, שכן ניתן לאכוף רק את העבירות המפורטות ספציפית באותו סעיף, ולא את כל העבירות.

מכאן, כך סבור ב"כ הנאשם, מדובר ברשימת עבירות סגורה, אשר לא כוללת עבירת שימוש/ החזקה בטלפון נייד בעת נהיגה, ואשר לפיה ניתן לאכוף את העבירות המפורטות בסעיף ואותן בלבד, ובכללן: אור אדום, מהירות, נסיעה בנתיב תחבורה שלא בהתאם להוראות ועבירות חניה.

דינה של טענה זו להידחות.

הסעיף כולל אפשרות אכיפה של כל עבירות התעבורה, ולא ניתן להתעלם מחלק זה של הסעיף, ולטעון כי לאור התוספות שהתווספו לו מאוחר יותר, הוא חסר משמעות, ודאי שפרשנות המכוונת לקיומה של רשימת עבירות סגורה, כך שתאיין את האמור בו, אינה יכולה להתקבל.

יש לבחון מדוע בחר המחוקק לפרט עבירות ספציפיות באותו הסעיף, והאם הדבר עולה כדי קיומה של רשימת עבירות סגורה, אותן ניתן לאכוף באמצעות צילום.

התשובה לכך, מדוע המחוקק נזקק להוספת עבירות ספציפיות, ובכללן עבירת מהירות ועבירת נסיעה בנ"צ, מצויה בדברי ההסבר לתיקונים שנערכו לסעיף 27א' לפקודה.

תיקון מס' 7 מיום 24.11.1965 קבע כי:

אחרי סעיף 27 לפקודת התעבורה (להלן - הפקודה) יבוא:

" 27א. (א) צילום שנעשה בדרך שנקבעה בתקנות, במצלמה אלקטרונית המופעלת מעל רמזור שבצומת, יהיה ראיה קבילה בבל הליך משפטי ל גבי-

- (1) מספר הרישום של הרכב המצולם המופיע בלוחית הזיהוי של הרבב שבצידו;
- (2) (מקום הימצא הרכב בצומת בעת הצילום;
- (3) הימצאו של הרכב במקום האמור בפסקה (2) בניגוד לאות "עמוד" שניתן לגביו ברמזור;
- (4) זמן הימצא הרכב המצולם במקום האמור בפסקה (2) כפי שצוין בצילום או על גביו הכל ^כפי שייקבע בתקנות

בדברי ההסבר נכתב כי:

"מטרת סעיפים 27א ו-27ב, שהוספתם לפקודת התעבורה מוצעת בזה, היא להנהיג בישראל את השיטה של שיטור אלקטרוני בצמתים. שיטה זו מונהגת על ידי הצבת מצלמות אלקטרוניות בצומת אשר בה מוסדרת התנועה על ידי רמזורים. המצלמה מופעלת עם הופעת האור האדום ברמזור ומצלמת כל חפץ הנכנס לצומת עם הופעת האור האדום. בד בבד עם פעולת הצילום מטביעה המצלמה בצילום את הזמן שבו נעשה הצילום. צילום שנעשה כאמור, לא יהיה צורך להגישו באמצעות עד שיאשר בעדותו את עריכתו, ושר המשפטים יהיה רשאי לקבוע בתקנות, את דרך הגשתו לבית המשפט. בגלל המחסור בכוח אדם משטרתי מן הנמנע כיום לקיים פיקוח משטרתי רצוף בכל צומת המצוידת ברמזורים; שיטת השיטור האלקטרוני תאפשר פיקוח רצוף ורישום העבירות ותשמש אמצעי הרתעה לגבי עבריינים בכוח - בסוג עבירות זה אשד רב בו הסיכון".

תיקון מס' 8 מיום 23.07.1967 קבע כי:

"בסעיף 27א(א) לפקודת התעבורה (להלן - הפקודה) —

ברישה, במקום "במצלמה אלקטרונית המופעלת מעל רמזור שבצומת" יבוא "במצלמה אלקטרונית המופעלת

מעל רמזור או בסמוך לרמזור";

בדברי ההסבר נכתב כי:

"החוק העיקרי הגביל, לשם נסיון, את שיטת השיטור האלקטרוני לתקופה של שבה אחת מיום תחילתו, היינו עד יום י"ט בתמוז תשכ"ז (27 ביולי 1967). הגבלה זו נקבעה כדי לאפשר לכנסת לחזור ולדון בהסדרים שלפי החוק כתום שנה מהפעלתם ולאור הנסיון שהצטבר, מאז כניסת החוק לתקפו הופעלו מצלמות אלקטרוניות במספר צמתים; שיטת השיטור בעזרתן הוכחה כיעילה ושימשה אמצעי הרתעה נוסף לגבי עבירות אי-ציות לרמזור. לאור הנסיון והתוצאות החיוביות שבהפעלת שיטת השיטור האלקטרוני, מוצע ביטול ההוראה שהגבילה את תקפו של החוק לשנה אחת מיום תחילתו.... ואלה עיקרי התיקונים שבחוק המוצע: (א) הפעלת שיטת השיטור האלקטרוני באמצעות מצלמות לא רק בצמתים, אלא בכל מקום מרומזר, כגון מעברי חצייה להולכי רגל; (ב) ביטול הקביעה שבחוק הקיים בדבר קביעת המצלמות מעל לרמזור דוקא, שעל ידי כך תתאפשר העברת המצלמות ממקום למקום והצבתן מעל לרמזור או בסמוך לו".

תיקון מס' 9 מיום 16.06.1969 קבע כי:

"בסעיף 27א לפקודת התעבורה (להלן - הפקודה) - 1)

- (1) במקום כותרת השוליים יבוא: "צילום רכב - ראייה קבילה";
- (2) בסעיף קטן(א), ברישה, אחרי "המופעלת מעל רמזור או סמוך לרמזור" יבוא "או כמצלמה המופעלת על ידי שוטר";
- (3) בסעיף קטן(א), במקום פסקה (3) יבוא: "הימצאו של הרבב במקום האמור בפסקה (2), או נסיעתו שם, בביגוד לאות "עמוד" או באופן אחר בביגוד להוראות פקודה זו או תקנות שהותקנו לפיה;
- (4) בסעיף קטן (א), בפסקה (4), אחרי "כפי שצוין בצילום או על גביו" יבוא "אם צוין".

בדברי ההסבר נקבע כי:

"מוצע להפעיל פיקוח חדיש לגילוי עבירות תנועה באמצעות מצלמות המותקנות ברכב המשטרה הנע בדרך, שיופעלו על ידי השוטרים ויצלמו את רכבו של העבריין. על פי הצילום או סידרת צילומים ניתן להוכיח את דרך נסיעתו של הרכב המצולם ואת העבירה שהנוהג בו עבר כגון, עקיפת רכב כשהדרך אינה פנויה, מעבר על פס

לבן בלתי־מרוסק, אי ציות לאור האדום ברמזור, אי ציות לתמרורים, וגם התאריך והשעה של המקרה. בבית המשפט יופיע העד השוטר שצילם את הרבב ויציג את הצילום כראיה לזהותו של הרכב המופיע בצילום.ההוראות האמורות ייוספו להוראות הקיימות בדבר קבילות צילומים שנעשו מעל או בסמוך לרמזור" (ההדגשה אינה במקור, מ.ד.).

תיקון מס' 15 מיום 11.04.1979 קבע כי:

"בסעיף 27א(א) לפקודה -

- (1) ברישה, במקום "במצלמה אלקטרונית המופעלת מעל רמזור או סמוך לרמזור, או במצלמה המופעלת על ידי שוטר" יבוא "במצלמה המופעלת באופן אוטומטי או בידי שוטר";
- (2) אחרי פסקה (4) יבוא:

"(5) מהירות נסיעתו של הרכב." (ההדגשה אינה במקור, מ.ד.).

בדברי ההסבר נקבע כי:

"הסעיף האמור מאפשר גם כיום להגיש צילומים לבתי המשפט והצילומים מתקבלים כראיה לעניין עבירות לפיה פקודה והתקנות שהותקנו לפיה, אולם רק אם הם צילומים שנעשו במצלמות אלקטרוניות. כיום מפעילה המשטרה מצלמות על ידי מד מהירות אלקטרוני ואלקטרו־אופטי, ובצילום מופיעה המהירות של הרכב המצולם. מוצע על כן, לתקן את הסעיף באופן שהוראות הסעיף יחולו על מצלמה המופעלת באופן אוטומטי, בין שהיא אלקטרונית ובין שאינה אלקטרונית. כן מוצע להבהיר כי הצילום יהיה ראיה קבילה לגבי מהירות נסיעתו של הרכב המצולם."

תיקון 121 מיום 22.03.18 קבע כי:

"בסעיף 27א(א), אחרי פסקה (5) יבוא:

"(6) מספר הנוסעים ברכב";

בדברי ההסבר נקבע כי:

"כדי להרחיב את השימוש בנתיבי תחבורה ציבורית ברכב מרובה נוסעים יש צורך לעדכן את פקודת התעבורה כך שיהיה ניתן לזהות את מספר הנוסעים ברכב. היכולת לזהות את מספר הנוסעים ברכב, כאמור, יכולה להיעשות באמצעות מצלמה.... מוצע להוסיף לסעיף 27(א) את פסקה (6) הקובעת כי מספר הנוסעים ברכב שהתקבל מצילום הרכב כאמור באותו סעיף 27(א) יהיה ראיה קבילה בכל הליך משפטי לגבי מספר הנוסעים בו.... הוספת פסקה (6) תאפשר לפתוח נתיבי תחבורה ציבורית, לרכבים מרובי נוסעים בדרך של צילום מספר הנוסעים בו".

עינינו הרואות כי לא היה בכוונת המחוקק לקבוע רשימה סגורה של עבירות, אותן ניתן לאכוף באמצעות צילום, אלא ההיפך הוא הנכון, וזאת לנוכח דברי ההסבר לתיקון מספר 9 לפקודה. בנוסף, לא ניתן לקבוע כי יש לייתר הוראת הדין הקובעת אפשרות כללית של אכיפת עבירות באמצעות צילום אך ורק בשל מתן פירוט של מספר עבירות ספציפיות מאוחר יותר. קיים הסבר לצירוף תתי הסעיפים לעניין העבירות הספציפיות והתקיים צורך להוספתן לסעיף בבחינת תוספת ולא גריעה ממנו.

רוצה לומר- התוספות הספציפיות היו בעלות משמעות לעניין סוגי העבירות המפורטים בהן ולא לצורך יצירת רשימת עבירות סגורה, בניגוד לקביעת הסעיף 27(א) (3) סיפא.

עוד עולה מדברי ההסבר, כי עבירת המהירות הוכנסה לסעיף 27(א), מאחר שעד תיקון 15 האכיפה באמצעות צילום התבצעה רק לגבי עבירת "אור אדום", ולשם אכיפת עבירה זו חוקק סעיף 27(א) מלכתחילה. זאת ועוד, לנוכח ההתפתחות הטכנולוגית והכנסת מדי מהירות לשימוש המשטרה, המחוקק הבהיר כי גם עבירות מהירות ניתן לאכוף באמצעות מצלמות, ולא רק עבירות של נסיעה באור אדום. עוד אציין, כי התיקון המהותי מספר 15 התבטא באישור שימוש במצלמות אוטומטיות (במקום מצלמות אלקטרוניות, כפי שהיה המצב המשפטי עד התיקון), בין אם הן אלקטרוניות ובין אם לאו, ולגבי עבירת מהירות הובהר, כאמור, כי ניתן לאכוף גם עבירה זו באמצעות מצלמות.

מצב דומה קיים גם לגבי עבירת הנסיעה בנתיב תחבורה ציבורי בניגוד להוראות, וזאת לנוכח דברי ההסבר לתיקון מספר 121 לפקודה, ואשר על פיו המדובר היה בהוספת האפשרות לאכוף עבירה זו באמצעות צילום על מנת לזהות את מספר הנוסעים ברכב.

לפיכך, אני קובעת כי האכיפה של עבירת שימוש/ אחיזה בטלפון נייד בעת נהיגה באמצעות מצלמות הינה חוקית לכל דבר ועניין.

לעניין זה מפנה גם לתת"ע 8342-02-22 מדינת ישראל נ' חזיזה [פורסם בנבו], (להלן: "עניין חזיזה").

צילום עבירה כראיה במשפט:

11. אינני מקבלת את טענת ב"כ הנאשם לפיה המאשימה אינה רשאית להגיש את ראיותיה (צילומים) במסגרת דיני הפרוצדורה הכלליים, אלא במסגרת דיני התעבורה בלבד, שכן לדידו זו החקיקה הספציפית הרלוונטית.

סעיף 27א' לפקודה ביחד עם תקנה 166 לתקנות ובצירוף תקנות 3 ו-5 לתקנות הגשת צילומים יצרו "מסלול מקוצר", אשר מאפשר למאשימה להגיש את הצילומים, מבלי להעיד את הגורם שצילם את התמונות (תת"ע 8342-02-22 מדינת ישראל נ' חזיזה [פורסם בנבו], להלן: "עניין חזיזה").

כעולה מדברי ההסבר לתיקון מספר 7 לפקודה, "... לא יהיה צורך להגישו באמצעות עד שיאשר בעדותו את עריכתו, ושר המשפטים יהיה רשאי לקבוע בתקנות, את דרך הגשתו לבית המשפט" ובהתאם לדברי ההסבר לתיקון מספר 9 לפקודה נקבע כי "בבית המשפט יופיע העד השוטר שצילם את הרבב ויצג את הצילום כראיה לזהותו של הרכב המופיע בצילום. ההוראות האמורות ייוספו להוראות הקיימות בדבר קבילות צילומים שנעשו מעל או בסמוך לרמזור".

לענין עבירות אשר תועדו באמצעות מצלמות אוטומטיות נייחות, המחוקק קבע הסדר לפיו המאשימה כלל אינה נזקקת להגיש את הראיה - הצילום - באמצעות עד אלא די בהגשת תצהירו (ראה סעיף 23 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 ותקנות 4 ו-5 רישא לתקנות הגשת צילומים).

עם זאת, העבירות אשר תועדו ע"י השוטר עצמו, המחוקק קבע כי חובה שהצילום יוגש באמצעות השוטר שביצע את התיעוד, מאחר שעל העד לאשר את זהות הרכב במופיע בצילום.

מכאן, המחוקק לא ראה לנכון "לסנדל" את המאשימה ולקבוע כי תוכל להוכיח את אשמתו של הנהג רק במסגרת ההסדרים הספציפיים הקבועים בפקודה והתקנות שהותקנו על פיה, וההיפך הוא הנכון. המאשימה רשאית לעשות שימוש באותם הסדרי ראיות ספציפיים או לעשות שימוש בפקודת הראיות. לשון החוק בחיקוקים לעיל מלמדת כי הם דרים לצד פקודת הראיות, ומאפשרים לצידה הסדר הגשת ראיות ספציפי ומקל. נתון זה אינו שולל את האמור בפקודת הראיות ואת האפשרות לפעול מכוחה בלבד.

אמנם כללי המשפט קובעים כי הסדר ספציפי גובר על הסדר כללי, אולם תקנה הבאה להסדיר דרכי פעולה אפשריות לענין הגשת ראיות בחיקוקים מסוימים אינה מאיינת את פקודת הראיות, ואת האפשרות לפעול מכוחה.

לפיכך, אין בקיומו של ההסדר הספציפי הקבוע בפקודה ובתקנות, אשר "מקל" על המאשימה במלאכת הוכחת ביצוע העבירה, כדי לשלול את סמכותה לפעול גם במסגרת הדינים הכלליים.

ב"כ הנאשם טען כי על המאשימה לתקן את כתב האישום, שכן לדידו היה על המאשימה להגיש את התקליטור באמצעות מי שצרב אותו. טענה זו דינה להידחות, שכן התקליטור הוגש ע"י השוטר אשר יצר את **ראיית המקור**, היינו- צילם את העבירה בשטח, ושמר את הקבצים המכילים צילומים במערכת המשטרית, והתקליטור הוגש באמצעותו ובאמצעות התע"צ שערך.

12. מכאן, התקליטור מכיל **עותק** של ראיית המקור, בנסיבות בהן יוצר הראייה, הגם שהוא אינו זה שצרב את התקליטור, מעיד על דוכן העדים, והתקליטור מוגש באמצעותו. אין כל חובה להגישו דווקא באמצעות השוטר שצרב אותו. לעניין זה יצוין כי פעולת צריבת התקליטור הינה **פעולה טכנית**, בדומה לפעולה של פיתוח סרט צילום, ולא יעלה על הדעת להביא לדוכן העדים מפתח סרט צילום לשם הגשת צילומים, אלא רק את **יוצר הצילומים**, אלא אם קיימות טענות לעניין פיתוח סרט הצילום. במקרה דנן, ב"כ הנאשם לא העלה כל טענה לעניין בעייתיות בצריבת התקליטור, אלא רק סבר כי עליו להיות מוגש באמצעות מי שצרב אותו, וכאמור לדידי הגשתו באמצעות מי שצילם את הצילומים המצויים בו מספקת לחלוטין.

13. אחסון קובץ בתוך מדיה מסוימת הינו בבחינת אחסון טכני בלבד. ככל שאין טענה לעניין אופן האחסון או פגמים בו, אין כל צורך להביא את המאחסן.

מדובר במצב שאינו קיים, ובכל מקרה משהתייצב על דוכן העדים השוטר אשר **יצר את הראייה המקורית**, אין כל מניעה להגיש את אותה הראייה, הגם שהיא הועברה למדיה אחרת, לשם הגשתה לבית המשפט. המדיה אליה הועברה הראייה הינה מדיה באמצעותה הראייה ניתנת להגשה באמצעי טכני סביר לבית המשפט, ותו לא.

מפנה גם בעניין זה לעניין "חזיזה".

זאת ועוד, הסניגור לא פירט מדוע וכיצד נפגעה הגנתו של הנאשם מהיעדר יכולת לחקור את אותו שוטר אשר צרב את התקליטור בפועל. משכך, מדובר בטענה בעלמא. מכל מקום, הצילומים הוגשו באמצעות עורכם, ומשכך ההגשה עומדת בכללי ההגשה החוקיים.

האם הצילום חייב לשאת על גביו את כל הפרטים הנקובים בתקנה 166(ג) לתקנות?

14. סבורני כי דין טענה זו להידחות.

במסגרת רע"פ 10282/04 **ד"ר משה וינברג נ' מדינת ישראל** (להלן: "**עניין וינברג**") בית המשפט העליון אישר את מסקנתו של בית המשפט המחוזי שקבע כי הפריטים הנקובים בתקנה 166(ג) לתקנות אינם פריטים אשר דרושים באופן מצטבר על מנת שהתמונה תהיה ראייה קבילה וכך נקבע:

"אם נתבונן בסעיף 166(ג) (7) המתייחס לאורות שברמזור נגיע חיש מהר למסקנה הברורה, כי סעיף 166 מנוסח באופן כוללני, כך שיתאים לכל סוגי המצלמות ומשום כך דרישה להצטברות הרכיבים איננה סבירה, איננה הגיונית ואיננה מתיישבת עם לשון החוק"

"אין כל הגיון, שדרישת ציון המהירות בצילומים תהיה הכרחית לצורך קביעת אחריותו של נהג העובר את קו העצירה בצומת, כאשר האור המוצב ברמזור הינו אדום. נהג יכול לעבור באור אדום במהירות גבוהה או במהירות אטית ואין בה, במהירות, כשלעצמה כדי לקשור אותו לעבירה, גם אם יש בה, לעתים, כדי להבהיר או להסביר הנסיבות" (ההדגשה אינה במקור, מ.ד.).

15. מכאן- אין כל הגיון בכך שתמונה המתעדת עבירה של אחיזה או שימוש בטלפון נייד לא תהיה קבילה, כאשר היא איננה כוללת על גביה פריטים אשר אינם מהווים חלק מיסודות העבירה. הפסיקה לעיל קובעת כי יש להכליל על גבי הצילום את הפרטים הרלוונטיים לעבירה.

בתקנה 166(ג) לתקנות נקבע כי:

בצילום של המצלמה יופיעו -

- (1) מספר הרישום של הרכב המצולם;
- (2) תאריך וזמן הצילום כשהוא נמדד בשעון רגיל או דיגיטלי;
- (3) מקום הימצא הרכב המצולם בעת הצילום;
- (4) הרכב הנוסע לפני הרכב המצולם באותו נתיב;
- (5) מהירות הנסיעה של הרכב המצולם;
- (6) מהירות הנסיעה של הרכב המצולם ושל הרכב שלפניו באותו נתיב, בציון מרווח הזמן שבין שני כלי הרכב;
- (7) האותות - אדום או אדום עם צהוב - שברמזור, בכיוון נסיעת הרכב המצולם, לגבי הנתיב הקבוע לאותו כיוון.

עניין וינברג לעיל ולשון החוק מובילים למסקנה כי המדובר ברשימת פרטים **כוללת** שאיננה חייבת להימצא בכל צילום של עבירה, שכן לא כל הפרטים המצוינים בה הינם רלוונטיים לכלל העבירות.

16. לנוכח אופייה של עבירת השימוש בטלפון נייד בעת נסיעה, הרי שעבירה זו אסורה בכל שעה משעות היום וכן אסורה בכל מקום בדרך. לפיכך, לא קיימת רלוונטיות של ציון שעת הצילום ומקום הצילום. במקרה דנן, לצילום צורף מזכר מטעם השוטר שצילם, ובו מצוין מקום האכיפה. תאריך ושעת האכיפה מצוינים בקובץ הצילום בתקליטור. מכל מקום, בתיק דנן גם לא נטענה טענה לעניין המקום והזמן.

17. הצילום נשמר כקובץ על כרטיס הזיכרון של המצלמה, וקובץ זה מכיל את התאריך ואת השעה בהם נוצר. מכאן, כי הקובץ המכיל את הצילום עצמו ופרטים הקשורים בו. בנוסף, לשון החוק איננה מדברת על הופעת הפרטים **על גבי** הצילום וכן איננה מדברת על הופעת **כל הפרטים** על גבי הצילום. לו היה המחוקק מבקש לומר כי **יוטבעו** על גבי צילום **כל הפרטים** הנקובים בסעיף, היה אומר זאת מפורשות.

לשון החוק מלמדת כי הפרטים הרלוונטיים לאותה עבירה יצורפו לצילום.

פרשנות המחייבת הטבעת כל הפרטים המופיעים בתקנה של גבי הצילום תביא למצב בו בעבירת שימוש בטלפון נייד, כמו במקרה דנן, יוטבעו על גבי הצילום גם הפרטים הנקובים בתת סעיף 4 עד תת סעיף 7, שאינם רלוונטיים בעליל לעבירה זו.

לפיכך, "הצילום" נושא פרטים רלוונטיים הנחוצים בהתאם לתקנה 166(ג) לתקנות: את מועד העבירה, שעת ביצועה, שהינה זהה לשעת יצירת הקובץ על כרטיס הזיכרון של המצלמה, ואת מספר לוחית הזהוי.

לגבי מיקום העבירה, השוטר העיד כי הוא מפיק אותו מהתע"צ אשר נערך על ידו בהתאם למיקום האכיפה. מכל מקום, גם אם מדובר בפרט שאינו מופיע על גבי הצילום, אין בכך כדי לקבוע כי הצילום אינו קביל, וזאת לנוכח העובדה כי מיקום הרכב אינו יסוד מיסודות העבירה.

מפנה גם לעניין "חזיזה".

לעניין זה אפנה להנחיות פרקליט המדינה שעניינן הכנה וניסוח כתב אישום וכן להוראות סעיף 85 **לחוק סדר הדין הפלילי** [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**חסד"פ**").

במסגרת החוק אין המאשימה מחויבת לציין את המקום והזמן, אלא אם ניתן לבררם. ברי כי הוראות החוק גוברות על התקנה, ואולם הפרשנות הנכונה הינה כי יש לצרף לצילום את **הפרטים הרלוונטיים** לאותה עבירה, **ואין חוב להטביע** על גביה את **כל** הפרטים המופיעים בתקנה 166(ג).

במקרה דנן, הצילום בצירוף הפרטים מהווים את הקובץ אשר עונה על הגדרות הצילום שבתקנה.

למעלה מן הצורך, מקום האכיפה מצוין בתע"צ וכן במזכר שערך השוטר וטווח זמני האכיפה והתאריך מצוינים בתע"צ.

כאמור, בהתאם להנחיות פרקליט המדינה וכן להוראות סעיף 85 לחסד"פ, אין חובה לציין מקומות וזמנים מדויקים אלא "...במידה וניתן לבררם".

האם המאשימה הוכיחה כי החפץ שאחז הנאשם הינו טלפון נייד, והאם יש בהיעדר רישום מספר הטלפון כדי להביא לזיכוי הנאשם?

18. תקנה 28(ב) לתקנות קובעת כי:

- (1) (ב) בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב -
(א) לא יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם ברכב אלא באמצעות דיבורית;
(ב) לא ישלח או יקרא מסרון (s.m.s);
(2) בתקנת משנה זו -
"דיבורית" - התקן המאפשר שימוש בטלפון בלא אחיזה בו ובלבד שאם ההתקן מצוי בטלפון, הטלפון יונח ברכב באופן יציב המונע את נפילתו;
"טלפון" - מכשיר המיועד לתקשורת אשר קיימים בו לחצנים לחיוג.

על המאשימה להוכיח את היסודות הבאים:

- א. הרכב היה **בתנועה**;
ב. החפץ בו השתמש או אחז הנהג הינו **טלפון**;
ג. הנהג **השתמש או אחז** בטלפון.

כעולה מהתמונות שהוגשו וסומנו **ת/3** הרכב נמצא בתנועה, שכן קיים רצף צילומים המלמדים על כך, ואין כל חולק כי החפץ שמוחזק בידו הימנית של הנהג אינו מונח ברכב, בהתאם לנקוב בתקנה לעיל.

עם זאת, יש לבחון האם החפץ עונה על הגדרת טלפון בהתאם לתקנה?

לדידי, יש להשיב על שאלה זו בחיוב.

ראשית, השוטר רשם במזכר **ת/2** כי הוא **זיהה** מכשיר טלפון נייד בצבע שחור שהנהג **החזיק** בידו הימנית.

לחיזוק גרסתו של השוטר, המאשימה הגישה תמונות **ת/3**, אף מהן ניתן להתרשם מה טיבו של החפץ אותו מחזיק הנאשם בידו.

יפים לעניין זה דבריה של כב' ס. הנשיאה, השופטת נ. חקלאי בעניין "חזיזה":

"אדגיש כי הקביעה שהחפץ שהוחזק הוא טלפון אינה מבוססת אך ורק על הצילום שהוגש, אלא גם על עדותו של השוטר אשר הבחין בעבירה המתרחשת לנגד עיניו, הבחין בחפץ בזמן אמת, התרשם מהאופן בו נעשה שימוש בחפץ והתרשם שהחפץ הוא טלפון. הצילום הוא לא הראיה היחידה, אלא מהווה חיזוק לעדותו של השוטר אשר הבחין בביצוע העבירה, בעודו מסתכל על נהג הרכב דרך עינית המצלמה".

הגדרת הטלפון בתקנה לעיל הינה מכשיר המיועד לתקשורת אשר קיימים בו לחצנים לחיוג.

ב"כ הנאשם לא חלק על היותו של המכשיר טלפון, אלא גרס כי המאשימה צריכה להוכיח כי המדובר בטלפון. לדידו, כל פרשנות לפיה קיים צילום בו אוזן נהג חפץ ליד אזנו תלמד כי הוא עשה שימוש בטלפון נייד, דבר שיוביל את הדין הפלילי למקום של סבירות.

אינני מקבלת טענה זו.

בפסיקה שהובאה לעיל נקבע כי השוטר שהבחין בעבירה צילם אותה וגם התרשם כי החפץ הוא טלפון. כל פרשנות אחרת תחטא למציאות, וכן לא הובא כל הסבר אחר ע"י ב"כ הנאשם לקיומו של חפץ אחר ליד אזנו של הנאשם. נכון הדבר, כי הנטל להוכחת העבירה מעל לכל ספק סביר רובץ על כתפי המאשימה, אולם סבורני כי היא עמדה בנטל זה שעה שהשוטר שקלט את העבירה בחושיו ואף תיעד אותה העיד באופן בלתי אמצעי בבית המשפט.

לא יעלה על הדעת כי לצרכי אכיפה יהא על משטרת ישראל לעצור כל רכב בו לכאורה מבוצעת עבירת שימוש בטלפון, לשלוח את זה האחרון למעבדה ולהנפיק חוות דעת מקצועית לפיה המדובר בטלפון. גם לא יעלה על הדעת כי יהיה על המאשימה לבחון בעצמה כל מכשיר טלפון נייד ולקבוע כי הוא אכן כזה. עצם הגדרת המונח "טלפון" אינה מטילה חוב על המאשימה **להוכיח** כי המכשיר הינו מכשיר טלפון אלא **להתרשם** כי הוא כזה.

לדידי, עצם החזקת **מכשיר** בעת נהיגה בסמוך לאוזן או ביד, כזה **הנחזה** לטלפון נייד, **מקימה חזקה** כי המדובר במכשיר טלפון נייד, והמבקש להפריכה יצטרך להוכיח אחרת. כל אפשרות אחרת, המבקשת מן המאשימה להוכיח זאת בכל תיק, אינה סבירה.

מצב בו המאשימה צריכה להוכיח באמצעות חוות דעת, למשל, כי חומר הינו סם או כי כלי הינו נשק, אינו יכול לחול לגבי חפצים כגון טלפון, כיסא, כביש, מנורה, הנחזים ככאלה ע"י השוטר ואשר כל אדם סביר מגיל צעיר מאד ידע להצביע עליהם בהיעדר כל מומחיות ולנקוב בהגדרתם.

משטרת ישראל נדרשת להביא חוות דעת לגבי חפצים או חומרים **מקום בו נדרשת מומחיות** שאינה קיימת

בד"כ אצל כל אדם סביר. טלפון נייד שיוצג גם ממרחק וגם לפעוט יוגדר ככזה, ללא צורך בכל מומחיות.

עצם ההגדרה הנוקבת במילים מכשיר לתקשורת בו קיימים לחצנים צריכה להתפרש בהתאם לרוח התקופה ולשינויים הטכנולוגיים והצורניים שחלו בטלפונים הניידים. יש להניח כי לו הייתה ההגדרה מנוסחת כעת, הייתה מתווספת אליה האפשרות לקיומן של עדשות לצילום בגב המכשיר, לחצנים וירטואליים, או לכל הפחות המדובר היה בהגדרה רחבה יותר, התואמת את רוח התקופה.

החקיקה אינה תמיד מדביקה את קצב הטכנולוגיה, אולם תכלית החקיקה במקרה דנן הינה למנוע שימוש או אחיזת טלפון נייד בשעת נהיגה, ועל תכלית זו להישמר.

לעניין זה יפים דבריו של ד"ר אסף הרדוף, **עברת הגנבה** (2014), 205:

"חשיבה מחדש על עברות

האם יש עברה כלשהי שאינה מצריכה חשיבה מחדש מעת לעת, ולעתים אפילו רוויזיה מקפת? ניתן לסבור שקשה למצוא עברה כזו, מכמה סיבות: ראשית, ניסוח עברות הוא מלאכה מורכבת וסבוכה המיוחדת. מדובר במשימה צופה פני עתיד....אם לא די בקושי עצום זה, העולם המשתנה מסבך עוד יותר את המלאכה. הכלכלה, הטכנולוגיה, הנורמות החברתיות, המשפט....ולכן אפילו הייתה בחירתו של המחוקק מדויקת ומושלמת בעת שניתנה, ייתכן כי כעת לא תכסה את כל שביקשה לכסות, או תכסה יותר מכפי שהייתה...."

שנית, הנאשם לא העיד ולא הציג כל גרסה חלופית לעדות השוטר, ולפיכך גרסה זו לא נסתרה, אלא קיבלה חיזוק משמעותי. לנאשם גם הייתה אפשרות לפנות למאשימה בבקשה לבטל את הדוח, ככל שסבר שלא בוצעה העבירה המיוחסת, ומשלא פעל בדרך זו, בחר לוותר על זכותו להשמיע דבריו גם טרם המשפט וגם במהלכו. בנוסף, יצוין כי משנקבע לעיל כי המדובר בחזקה שהמדובר בטלפון נייד, היה הנטל מונח על כתפי הנאשם להפריכה, וזאת לא עשה.

שלישית, השוטר לא נשאל בחקירתו הנגדית לגבי האופן בו הוא מזהה את החפץ שמוחזק בידו של הנהג כטלפון נייד, כך שנראה כי נתון זה אינו במחלוקת, על אף שהובא בסיכומי ב"כ הנאשם.

רביעית, לא נותר בליבי ספק שהנאשם החזיק בידו טלפון נייד, וזאת לנוכח התרשמותי מעדותו של השוטר אשר הייתה אמינה עלי מאד. התרשמתי כי מדובר בשוטר מקצועי ומיומן, הפועל בהתאם לנוהל משטרת רלוונטי ומכיר את כל שלבי האכיפה על בורים.

זאת ועוד, בהתאם לפסיקה הנהוגה, בית המשפט רשאי לקבוע ממצאי עובדה עפ"י מראה עיניו ובהתאם להתרשמותו מהראיות החפציות המוגשות לו (ע"פ 602/06 **אברהם נ' מדינת ישראל**; ע"פ 2653/98 **יצחק בן דוד נ' מדינת ישראל**).

מפנה גם לעניין "חזיזה".

כפי שציינתי לעיל, כל אדם סביר, ואף כזה שגילו צעיר ביותר וכן כזה הניצב במרחק- ידע לזהות מכשיר טלפון נייד. במקרה דנן אין המדובר רק על חומר כתוב אלא העבירה צולמה ובית המשפט התרשם מן הצילומים באופן בלתי אמצעי.

19. מרצף התמונות **ת/3** עולה כי הרכב בתנועה, וזאת היות שניכר כי הרכב שינה את מיקומו על פני הכביש; השוטר רשם במזכר כי זיהה בידי הנהג מכשיר טלפון בצבע שחור ומשבחר הנאשם לא להעיד, עדות השוטר לא נסתרה ואף קיבלה חיזוק ראייתי.

20. לפיכך, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את כל יסודות העבירה מושא כתב האישום שלפניי.

האם אכיפה באמצעות צילום בתוך רכב מהווה פגיעה בפרטיות?

21. גם דינה של טענה זו להידחות.

לטענת ב"כ הנאשם, אכיפה באמצעות מצלמות מגדילה את הפגיעה בפרטיות, בעיקר כשהיא מצלמת את המתרחש בתוך רכב, מקום המהווה את רשות היחיד, ואשר בדיוק כמו ביתו חוסה תחת הגנת הפרטיות של אדם.

ב"כ הנאשם הפנה לכך שלרשות מקומית מותר לצלם לתוך רכב במסגרת אכיפת עבירה של נסיעה בנת"צ, שלא בהתאם למספר הדרוש של הנוסעים ברכב, כאשר משטרת ישראל נעדרת אישור כזה. טענה זו איננה נכונה, שכן רשות מקומית שמונתה לאכוף עבירות מסוימות הינה בעלת **סמכות מקבילה** לזו של משטרת ישראל, ועצם מינויה לכך אינו שולל את סמכויות המשטרה. אכיפת עבירות תעבורה בידי רשויות מקומיות באמצעות מצלמות הינה תיקון משנת 2015, **שבא להוסיף על הקיים ולא לגרוע ממנו**.

משטרת ישראל הינה בעלת מטריות האכיפה הכללית, אשר מאצילה סמכויות אכיפה, על מנת לאפשר שמירה מיטבית על החוק, אולם אותה האצלה אינה גורעת מאפשרות אכיפה גם ע"י המשטרה.

כאמור, דין הטענות בעניין הפגיעה בפרטיות הנהג להידחות, וזאת כפי שיפורט להלן.

ראשית, כבישי הארץ הינם במרחב הציבורי, ומשכך הנאשם הנע על הכביש אינו נמצא ברשות יחיד.

שנית, המצאו של הנאשם ברכבו אינו שקול להמצאו של הנאשם בביתו, שהרי ברור לכל כי הנאשם רשאי לעשות בביתו דברים שונים, שחלקם אסורים לביצוע במרחב הפומבי.

לעניין השאלה מהי רשות יחיד אפנה לע"פ 1132/96 חתוכה נ' מדינת ישראל.

המחוקק לא קבע צילום בתוך רכב **בשגרה**, אלא כצורך למיגור הקטל בדרכים ושמירה על חיי ובטחון המשתמשים בדרך, **וכאשר מבוצעת באותו רכב לכאורה עבירה**. גם אם נקבע כי קיימת זכות לפרטיות בתוך רכבו של אדם, הרי שזכות זו **מוגבלת** ותיסוג מפני האינטרסים החשובים שהוזכרו לעיל. ברי כי דרך האכיפה ודרך הצילום תיעשה לצורך האכיפה בלבד ותוך מזעור פגיעה בפרטיות וללא צורך בתיעוד פרטים שאינם רלוונטיים לעבירה אולם פוגעים בפרטיותו של הנהג.

מפנה לעניין "חזיזה".

לעניין זה ייאמר גם כי חל איסור חוקי להכחות את חלונות הרכב, כך שעליהם להיות **שקופים**, דבר המלמד על היעדר זכות לפרטיות **מוחלטת** ברכב, וזאת בשונה מבית, בו ניתן להגיף את התריסים ולנתק כל אפשרות להתבונן לתוכו.

שלישית, גם אם הייתי מקבלת את טענת ב"כ הנאשם, ואיני מקבלת אותה, לפיה רכבו של הנאשם הינו בבחינת "רשות יחיד", בסעיפים 18(2)(ב), 18(2)(ד) ו-18(3), 19(א) ו-19(ב) **לחוק הגנת הפרטיות**, תשמ"א-1981 נרשם, ברחל בתך הקטנה, כי פעולות השוטר המבצע אכיפת עבירות תנועה אינן מוגדרות כפגיעה אסורה בפרטיות - הערך עליו ביקש המחוקק להגן באמצעות חוק זה.

סוף דבר:

חשוב לומר - המשפט תמיד מבקש לערוך איזון בין ערכים. ברי כי זכויות הפרט, חירותו ופרטיותו הינם ערכים חשובים עד מאד, ויש להגן עליהם. ואולם - קיימים ערכים חשובים לא פחות מנגד, ועליהם גם, כמובן, יש להגן. כאלה הינם ערך השמירה על הגוף, ערך השמירה על החיים וערך ההגנה על שלום הציבור.

במלאכת האיזונים בין הערכים הללו, שהינה כה עדינה, יש לבכר את הערך החשוב יותר באותן נסיבות. עינינו הרואות- הקטל בדרכים הינו נגע קשה, מגיפה, ובהיעדר אפשרויות לאכוף עבירות, לא יוקטן וודאי שלא ימוגר.

שיטות שונות קיימות לאכיפת עבירות, וחלקן הינן נגזרת של התפתחות טכנולוגית, המאפשרת אכיפה מיטבית ושימוש בעזרים המבקשים להניח לפני בית המשפט את הראיות המדויקות ביותר. בהינתן מספר שוטרים מוגדר, ובהנתן מניין כוח אדם נתון, הרי זה מבורך שנעשה שימוש בטכנולוגיות חדשות, כל זאת לצד אכיפה אנושית ולעיתים במשותף עמה, על מנת להגדיל את היקף האכיפה.

ההתפתחות הטכנולוגית מדביקה את לשון החוק ומותירה אותה לעתים מאחור, ויש לפרש את לשון החוק גם בהתאם לרוח התקופה, ולנוכח התכלית לשמה חוקק אותו חוק.

יפים לעניין זה דבריו של ד"ר אסף הרדוף בספרו "הפשע המקוון" (2010), בו למעשה מוצג הפער שבין לשון החוק ובין הצורך לאכוף עבירות שמבוצעות ברשת, למשל, ושלא היו קיימות שעה שהמחוקק קבע עבירות אותן יש להפליל. לצד נתון זה, המציאות העונשית כיום מאפשרת לעשות שימוש בחקיקה הקיימת היום, וזאת לשם הגשת כתבי אישום בעבירות מקוונות, למשל, ויכולת **להתאים** את עובדות החקיקה **הקיימות** לעובדות הנגזרות מן המציאות הטכנולוגית **הקיימת היום**, ושלא הייתה קיימת עובר לחקיקת החוקים הללו. עבירות מקוונות שלצדן עונשי מאסר ממושכים מוגשות בהתאם ללשון החוק הקיימת. אין זה אופטימלי, אולם הדבר תואם את תכלית החוק ומאפשר הגנה על ערכים חשובים ביותר.

מקל וחומר- אכיפה אלקטרונית משולבת עם אכיפה "רגילה", בעבירות מסוג ברירת משפט או בעבירות תעבורה אחרות, כזו התואמת את תכלית החוק, גם אם האמור בחוק אינו עונה במאת האחוזים על הטכנולוגיה שהתפתחה מאז חוקק, אפשרית גם אפשרית.

לנוכח כל האמור לעיל, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק את כל יסודות העבירה המיוחסת לנאשם, ואני מרשיעה אותו במיוחס לו בכתב האישום מושא תיק זה.

ניתנה היום, ט' טבת תשפ"ג, 02 ינואר 2023, במעמד הצדדים